

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **J. K.**,
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Dejvice, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 28. 8. 2018, č. j. JMK 123294/2018, sp. zn. S-JMK
112584/2018/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 5. 2018, č. j. MUH/30567/18/142, sp. zn. dop/8555/17/61 (dále též

„prvostupňové rozhodnutí). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 6. 5. 2018 v 12:18 hod na pozemní komunikaci ulice Nádražní, pozemek p.č. 2429/1, v obci Hustopeče (GPS 016°43'47.478" E, 48°56'06.474" N), jako provozovatel motorového vozidla

reg. zn. X v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10T, výr. č. 15/0183, používaným bez obsluhy, bylo v uvedené dobu a místě zjištěno, že motorové vozidlo reg. zn. X překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla naměřena okamžitá rychlost ve výši 69 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 km/h, skutečná rychlost jízdy 66 km/h). Toto jednání blíže neustanoveného řidiče, kterým bylo porušeno ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona, vykazuje znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona.

3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4

ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 1 písm. f), § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ustanovení § 35 písm. b), § 46 a § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti

za přestupky“), a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 29. 10. 2018, doručené zdejšímu soudu téhož dne, shrnul žalobce své žalobní námitky do celkem patnácti bodů, pojmenovaných: nezákonná výše určené částky; omezení na způsobu platby určené částky; nezákonné rozdělení plateb; obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; není odložení věci; absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí; nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy; zavinění; sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení; absence zjištění formy zavinění řidiče; neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou; příkaz nabyt právní moci; nedostatečný popis skutku; podpis neoprávněnou osobou a porušení zásady přímosti dokazování; nepodepsání rozhodnutí odvolacího orgánu oprávněnou úřední osobou ve stejnopisu doručovaném zmocněnci žalobce.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.

6. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 11. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
9. Určená částka byla dle žalovaného stanovena v zákonném rozpětí. Výzva vydaná podle ustanovení § 125h silničního zákona není rozhodnutím ve smyslu správního řádu, a proto není možné proti výzvě použít žádný opravný prostředek, což však nevylučuje podání stížnosti. Uvedení údajů pro platbu na bankovní účet dále žalobci nezamezuje provést úhradu jiným způsobem. Způsob úhrady pokuty a nákladů řízení je zcela v dispozici žalobce. Pokuta a náklady řízení jsou odlišné platby, což potvrzuje také možnost rozhodnout o nákladech řízení samostatně. Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody nepodal.
10. Ze spisové dokumentace dále vyplývá, že užitý rychloměr spadá pod pojem automatického technického systému dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a lze jej využívat v souladu se zněním silničního zákona. Zmíněný rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, což také správní orgán reflektoval ve svém rozhodnutí. Dle ustanovení § 79a silničního zákona není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření.
11. Ve spisu rovněž neabsentuje usnesení o odložení věci.
12. Odpovědnost za přešůpek provozovatele vozidla je odpovědností objektivní, tudíž se forma zavinění nezkontroluje. Dle ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona se u odpovědnosti fyzické osoby nevyžaduje zavinění. Ke zkoumání formy zavinění řidiče je dán prostor v řízení přešůpku řidiče vozidla, nikoliv v řízení o přešůpku provozovatele vozidla.
13. Zákon č. 183/2017 Sb., nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017 a žalobce není oprávněn měnit datum účinnosti zákona.
14. Vystupování Asociace pro poskytování právní ochrany (dále též „Asociace“) v rámci správních řízení považoval žalovaný za další procesní strategii z dílny obecných zmocněnců poskytujících „pojištění proti pokutám“, které následně v rámci soudního řízení zastupuje Mgr. Voříšek. Správní orgán zhojil vadu spočívající v podání odporu neexistující právnickou osobou, přičemž byl žalobce o tomto postupu informován a mohl se k němu vyjádřit. Procesní taktiku dle žalovaného potvrzuje fakt, že proti postupu správního orgánu I. stupně brojil žalobce až v rámci soudního řízení.
15. Registrační značku považoval žalovaný za dostatečné určení vozidla.

16. Rozhodnutí, doručované elektronicky, obsahovalo podpis Mgr. X, tj. osoby, která zodpovídá za shodu elektronické verze s originálem rozhodnutí.
17. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
19. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
21. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
22. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0,
SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

23. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Souady jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
24. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005,

č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

25. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
26. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

28. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
29. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
30. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne

28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
31. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
32. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
33. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Nezákonná výše určené částky

34. Žalobce předně brojil proti nezákonné výši určené částky 1 000,- Kč, jež byla správním orgánem I. stupně stanovena ve výzvě k úhradě určené částky. Žalobce měl za to, že správní orgán I. stupně porušil ustanovení § 125h odst. 2 silničního zákona, dle kterého

měl

za povinnost při ukládání určené částky přihlédnout k závažnosti porušení právních předpisů, což neučinil. Správní orgán I. stupně stanovil žalobci výzvou k úhradě určené částky pokutu ve výši 1 000,- Kč, tedy na samé horní hranici, avšak v prvostupňovém rozhodnutí bylo prokázáno, že porušení právních předpisů nebylo závažné, když uložená pokuta byla na samé spodní hranici zákonného rozmezí.

35. Krajský soud k tomuto konstatuje, že žalobce brojil proti výzvě ze dne 19. 5. 2017, č. j. MUH/37585/17/61, kterou byl žalobce jakožto provozovatel vozidla ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona vyzván k zaplacení peněžité částky ve výši 1 000,- Kč v návaznosti na spáchané přestupkové jednání vozidlem, jehož byl žalobce provozovatelem. V poučení této výzvy bylo přitom uvedeno: „*Ve stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy máte právo na zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu osoby řidiče, která dne 6.5.2017 v 12:18 hod. na pozemní komunikaci ul. Nádražní, Hustopeče, s vozidlem registrační značky X překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. (...) Upozorňujeme Vás, že pokud ve stanovené lhůtě nezaplatíte určenou částku nebo písemně neoznámíte všechna požadovaná data osoby (...), která v inkriminovaném čase řídila Vaše vozidlo, správní orgán po uplynutí stanovené lhůty přistoupí k zahájení správního řízení vůči Vaší osobě.*“
36. Žalobce v návaznosti na tuto výzvu zaslal správnímu orgánu I. stupně přípis, kterým za řidiče vozidla označil I. H. Správnímu orgánu I. stupně byla tato označená osoba známa z úřední činnosti jako osoba nedohledatelná a nekontaktní, proto s ohledem na ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona odložil věc přestupku neustanoveného řidiče a projednal přestupek provozovatele vozidla.
37. Krajský soud k tomuto poznamenává, že uvedená výzva, resp. částka v ní určená, není předmětem tohoto řízení, pročez krajskému soudu nepřisluší, aby se k této blíže vyjadřoval v rámci svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výzva podle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona se vztahuje k řízení o přestupku neustanoveného řidiče, nikoliv k řízení o přestupku provozovatele vozidla, nemůže se soud k této námitce vyjadřovat. Bylo by zcela nepřipadné, aby krajský soud podrobně přezkoumával výši částky stanovené ve výzvě, když žalobce tuto částku vůbec nezaplatil a naopak se rozhodl využít náhradní možnosti, tj. označení řidiče, jež měl v inkriminovanou dobu řídit vozidlo žalobce. Fakt, že toto sdělení žalobce bylo následně správním orgánem I. stupně vyhodnoceno jako účelové a řízení o přestupku neustanoveného řidiče bylo odloženo, na tom nic nemění. Krajský soud nicméně souhlasí se žalovaným, že určená částka byla stanovena v zákonném rozpětí, přičemž proti ní bylo možno podat stížnost, čehož však žalobce nevyužil.
38. Tato námitka žalobce proto byla zdejším soudem vyhodnocena jako nedůvodná.

Omezení na způsobu platby určené částky

39. Krajský soud dále nepřisvědčil ani námitce žalobce, že došlo sdělením správního orgánu I. stupně ohledně zaplacení určené částky bezhotovostním převodem k neoprávněnému omezení možností žalobce, jak stanovenou částku uhradit. Jednalo se totiž o pouhé poskytnutí informace o nejběžnějším způsobu úhrady, z čehož nelze podle názoru zdejšího soudu bez dalšího dovozovat nemožnost či riziko postihu za předpokladu, že se žalobce rozhodne postupovat jiným obecně přípustným způsobem (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2018, č. j. 72 A 45/2017-28). Krajský soud nad rámec výše uvedeného upozorňuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí jako další možnost úhrady stanovené částky uvedl právě úhradu na pokladně správního orgánu I. stupně, kterou žalobce jakožto možnost platby v podané žalobě zmiňoval jako vhodnou. Tato námitka je tedy zcela nedůvodná.

Nezákonné rozdělení plateb

40. Žalobce dále nesouhlasil s rozdělením povinnosti k úhradě pokuty a úhradě nákladů řízení do dvou plateb pod jiným variabilním symbolem. Podle žalobce jsou uvedené platby tzv. kvazidaněmi, a proto se řídí daňovým řádem a je možné je rozdělit toliko na základě žádosti daňového subjektu. Žalobce nevlastní bankovní účet, na kterém by měl příslušné finanční prostředky. Jediným způsobem, jak je může správnímu orgánu dopravit, je cesta na pokladnu, která je pro něho mimořádně finančně nákladná pro značnou vzdálenost od jeho sídla, nebo vkladem na pobočce banky, za což je však účtován poplatek 100,- Kč, a žalobce by byl nucen učinit dva vklady, čímž by mu náklady narostly. Žalobce tak měl za to, že je krácen na svých právech a navíc mu správní orgány tímto způsobem o 5 % zvyšují uloženou pokutu.
41. Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter a osoba, jíž je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu. Zůstává tak zachována aplikovatelnost § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), který stanovuje způsoby placení daně. Soud také upozorňuje na to, že žalobci bylo výslovně umožněno, že může uloženou pokutu a náhradu nákladů řízení uhradit přímo na pokladně správního orgánu I. stupně. Krajský soud si přitom dovoluje poukázat na zvláštní skutečnost, že v případě předcházející žalobní námitky týkající se omezení na způsobu platby určené částky považoval úhradu na pokladně správního orgánu I. stupně za vhodnou možnost, neboť dle svých slov „to má na pokladnu blízko“, a hned v následující žalobní námitce označuje zcela opačně tuto možnost za mimořádně finančně nákladnou s ohledem na značnou vzdálenost od jeho sídla. Taková rozporná tvrzení poté dle zdejšího soudu svědčí toliko o účelovosti jednotlivých námitek žalobce, nikoliv o jejich důvodnosti.
42. Dále soud konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když stanovil žalobci zvlášť povinnost zaplatit pokutu a zvlášť povinnost k úhradě nákladů řízení,

neboť jde o dvě samostatné povinnosti, k jejichž splnění byl žalobce zavázán. Žalobce sice namítal různé domnělé obtíže, které mu brání v zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení,

avšak k ani jednomu tvrzení nepředložil důkaz, kterým by toto tvrzení prokazoval. Nad to platí, že možnosti, jak uhradit pokutu a náhradu nákladů řízení, jsou variabilní a v zásadě pokrývají nejrozumnější možnosti povinných osob, tj. umožňují povinným osobám provést bezhotovostní platbu, případně umožňují, aby byla platba provedena přímo

na pokladně v dotčeném úřadě, anebo aby povinný subjekt provedl platbu prostřednictvím poštovní poukázky. Nutno podotknout, že jsou umožněny veškeré běžně využívané způsoby placení. Náklady spojené s provedením platby nejsou příjmem rozpočtu příslušného úřadu. Je na žalobci, aby si pro splnění uložených povinností zvolil způsob platby, který považuje za nejvhodnější, zároveň nelze akceptovat, že by případné náklady na provedení uvedených plateb byly důvodem pro prominutí stanovených povinností. Náklady spojené se zaplacením pokuty a náhrady nákladů řízení nemohou vést k automatické imunitě vůči sankcím ukládaným v rámci veřejného práva (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351). Žalobní bod tak není důvodný.

Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

43. Žalobce dovozoval absenci oprávnění obecní policie k provádění měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem s odkazem na ustanovení § 24b odst. 2 zákona

č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, který stanovuje, že *jsou-li*

k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“

44. Smyslem druhého odstavce citovaného ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti

o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno. Zákon ani jiné další předpisy nestanoví, jakým způsobem se má tato informace zveřejnit.

45. Podle názoru soudu je zcela nesprávná a nelogická argumentace žalobce, že v případě, když se správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla. V prvním stupni rozhodoval jako správní orgán Městský úřad Hustopeče, který své řízení

zahájil na základě oznámení přestupku od Městské policie Hustopeče (dále též „MP“).

46. Podle názoru zdejšího soudu lze považovat za zcela dostatečné, pakliže jsou tyto údaje uvedeny například na veřejně dostupných internetových stránkách obce, na jejímž území je měření rychlosti prováděno. Stejně tak tomu je v nyní projednávané věci, neboť obec Hustopeče na svých internetových stránkách zveřejnila dne 4. 8. 2015 článek s názvem „Novinky na silnicích: radar, jednosměrka v ulici Smetanova“ (<https://www.hustopece.cz/novinky-na-silnicich-radarjednosmerka-ulici-smetanova>), ve kterém se výslovně upozorňuje na umístění několika měřících zařízení, mimo jiné na ulici Nádražní.

47. Je však třeba poznamenat, že je otázka, zda by i za situace, kdy by skutečně zřízení měřicího zařízení nebylo na stránkách města Hustopeče uveřejněno, měla tato skutečnost nějaký vliv na výsledek správnosti měření rychlosti vozidel tímto měřicím zařízením, když je povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovena přímo zákonem. Soud nadto posoudil, že namítané ustanovení § 24b zákona o obecní policii směřuje primárně toliko na ochranu osobních údajů, nikoliv na správnost provedeného měření měřicím zařízením, které mělo v posuzované době platné ověření.
48. Za této procesní situace se soud již nezabýval tím, zda je možné stacionární radary považovat za zařízení dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
49. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
50. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Umístění stacionárních obousměrných měřičů rychlosti vozidel v Hustopečích, okr. Břeclav, určení míst měření rychlosti“ ze dne 24. 4. 2017, ze kterého vyplývá, že ulice Nádražní v Hustopečích byla určena jako místo pro měření rychlosti MP pomocí stávajících stacionárních radarů. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo na této ulici.
51. Z pohledu soudu byly splněny podmínky ustanovení § 79a silničního zákona. Jelikož z žádného procesního úkonu žalobce nevyplývá zpochybnění toho, že by k měření rychlosti došlo na úseku, kde není oprávněna MP měřit rychlost, nepovažuje soud za nedostatek odůvodnění to, že se kompetencemi MP správní orgány detailně nezabývaly a vzaly jako výsledek dokazování na vědomí prokázání oprávnění MP v tomto místě rychlost měřit.

Není odložení věci

52. Žalobce uvedl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, jelikož žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Žalobce je dle svého názoru osobou, která je jednáním podezřelého řidiče vozidla na svých právech dotčena, neboť právě jemu je dáváno jednání řidiče k odpovědnosti.
53. Podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
54. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo*

ode
kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. dne,

55. Podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 pouze poznamená do spisu. *Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.*
56. Krajský soud má s ohledem na znění rozhodných ustanovení za to, že žalobce podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo jej možné považovat za osobu přímo postiženou spácháním přestupku, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobce nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z těchto důvodů by žalobce nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. Provozovatel vozidla nebyl přímo postižen spácháním přestupku, jelikož by byl dotčen teprve tehdy, pokud se osobu přestupce nepodařilo vypátrat, tedy byl přímo postižen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Lze rovněž zmínit, že o osobě přímo postižené spácháním přestupku zákon o odpovědnosti za přestupky hovoří na vícero místech (např. ustanovení § 71, § 79 a § 82), z těchto je přitom zjevné, že takovou osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče). Pokud tedy správní orgán I. stupně žalobce jakožto provozovatele vozidla nevyrozuměl o odložení věci a tuto skutečnost toliko poznamenal do spisu, byl jeho postup zcela správný a nelze v něm shledávat žalobcem namítanou vadu řízení.
57. Pokud žalobce tvrdil, že ve správním spisu není založeno usnesení o odložení věci, případně jakýkoliv záznam o odložení věci, ověřil zdejší soud, že se žalobce mýlí. Krajský soud totiž ve správním spisu správního orgánu I. stupně našel usnesení o odložení věci ze dne 23. 8. 2017. Lze pouze poznamenat, že pokud žalobce využil svého práva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k jehož uplatnění byl správním orgánem I. stupně vyzýván, jistě by tuto skutečnost v obsahu správního spisu rovněž zaznamenal.
58. K tvrzení žalobce v žalobě ohledně možnosti domáhat se ochrany zásahovou žalobou proti odložení věci se výstižně vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019,
č. j. 44A 21/2018-60: „V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcová úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobu proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10As 210/2016-66 takto: Nejvyšší správní soud povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne

13. 8. 2009, č. j. 9As 57/2008-35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení návrhovatele ve smyslu § 68 odst.

1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offo, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověřování postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně činí. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry návrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl ostatních týká výhradně jejich zájmu.“ NSS zdůraznil, že ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti. Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst.

4 zákona o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany soudu. V případě žalobce došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, a to ve znění účinném do 30. 9. 2015, ani ve znění citovaným žalobcem od 1. 10. 2015.“ Krajský soud neměl důvod se od citovaných závěrů nikterak odchýlit.

59. Krajský soud má proto s ohledem na vše výše uvedené za to, že byly naplněny podmínky k projednání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona, neboť správní orgán I. stupně nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, přičemž žalobce ani správním orgánem I. stupně učiněné kroky nezpochybil.

60. Námitka proto není důvodná.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

61. Námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí absenteje forma zavinění, považuje soud za nedůvodnou. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na znění příslušného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 36, který uvedl, že „(...) u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění.

V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle

§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.“

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

62. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
63. Ve shodě se žalobcem lze konstatovat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Nicméně k specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
64. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „(...) zcela správně přitom poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“
65. Součástí listinných důkazů, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, a které jsou specifikované v jeho rozhodnutí na straně 4 a 5, jsou záznam o přestupku spolu s fotodokumentací ze dne 6. 5. 2017 a kopie ověřovacího listu č. 132/16. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar, takže žalobce nemůže mít pochyb, jaký typ radaru byl v daném případě použit. Ze správního spisu vyplynulo, že s oběma listinami se mohl žalobce seznámit dne 1. 11. 2017, kdy proběhlo provedení důkazů listinou a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobce ovšem nevyužil, i když byl o něm řádně spraven oznámením ze dne 12. 10. 2017.

66. Ze záznamu o přestupku spolu s radarovým záznamem vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Tím, že ověřovacím listem č. 132/16 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.
67. Lze tak shrnout, že v daném případě byl rychloměr použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tato skutečnost byla uvedena nejen v rozhodnutích správních orgánů, ale podrobné informace týkající se typu a funkcí rychloměru byly obsaženy i v dalších listinách (tyto jsou součástí správního spisu), na jejichž obsah krajský soud shora poukázal.
68. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem, že by snad měl správní orgán (zcela nadbytečně) definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru, resp. klíčový způsob měření, se jedná. Tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, a to i s ohledem na jasnou definici poskytnutou soudní praxí.
69. Nad rámec uvedené krajský soud dodává, že ze stanoviska PČR v kontextu ostatních podkladů jednoznačně vyplývá, že se jedná o rychloměr, který je pomocí střížných šroubů umístěn na konstantním místě, pročež umožňuje opakované měření rychlosti, což odpovídá obecné povaze a funkci pevně umístěného rychloměru. Podobně je v ověřovacím listu vymezena rovněž skříň, do které byl rychloměr na určeném místě umístěn.
70. Z vyjádření prvostupňového správního orgánu nelze dovozovat, že rychloměr je policisty nastavován v každém individuálním případě, resp. za účelem měření rychlosti konkrétního vozidla. Naopak se jedná o nastavení parametrů měřícího zařízení předtím, než bylo na dané pozemní komunikaci trvale umístěno a provozováno. Je totiž pochopitelné, že také v případě automatizovaného technického prostředku musí být nastaveny výchozí hodnoty (zejména nejvyšší dovolená rychlost), na základě kterých bude následně měření již samovolně probíhat. Tento závěr vyplývá také z podkladů, které byly do správního spisu založeny. Konkrétně se jedná o záznam a oznámení přestupku, ve kterých je uvedeno, že měření probíhalo v automatizovaném režimu (bez obsluhy).
71. Pokud se žalobce dovolával vyjádření ČMI, které byly k žalobě přiloženy, je třeba uvést, že se nevztahují k nyní projednávané věci ani použitému rychloměru. Z jejich obsahu navíc nevyplývá nic jiného, než že u některých přístrojů lze provádět měření rychlosti rovněž v automatizovaném režimu, aniž by bylo možné tuto funkci zaměňovat s principem, na kterém pracují stacionární a plně automatizovaná zařízení určená pro měření rychlosti.

72. Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že rychlost vozidla žalobce byla v nyní projednávané věci změřena rychloměrem Ramer 10 T, který byl rovněž v jiných přestupkových věcech považován za automatizovaný technický prostředek bez obsluhy
ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018 – 57).
73. S ohledem na výše uvedené krajský soud nepovažoval za nezbytné provádět důkaz návodem k obsluze rychloměru, neboť žalobce zpochybňoval pouze závěr o tom, že použitý rychloměr lze považovat za automatizovaný technický prostředek. Naopak žalobce nijak nerozporoval správnost provedeného měření rychlosti ve vztahu k výstupním fotografiím
z rychloměru, které jsou ve správním spisu založeny.
74. Stejně tak krajský soud nedoplnil dokazování stanoviskem Ministerstva dopravy pod sp. zn. 102/2013-160-OST/4, neboť se v kontextu námitek žalobce týká pouze situací, kdy jsou v místě měření osobně přítomni policisté, kteří bezprostředně provádějí zastavení
a kontrolu vozidel. Pakliže by však byla vozidla v místě měření zastavována, směřoval by takový postup proti smyslu používání automatizovaných technických prostředků (bez obsluhy), přičemž by ani nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla, neboť by byla totožnost řidiče vozidla zjištěna. Tvrzení žalobce bylo poprvé uplatněno až v žalobě, nebylo ničím doloženo a nemá oporu
ve
správním
spisu, což svědčí o jeho účelovosti.
75. K tomu krajský soud dodává, že ve správním spisu je založen ověřovací list rychloměru, který má být podle uvedených informací uložen ve schválené skříni na ulici
Nádražní,
tedy v místě, kde došlo podle oznámení a záznamu přestupků ke změření rychlosti vozidla. Jedná se navíc o rychloměr s výrobním číslem, který navzájem koresponduje ve všech součástech policejní dokumentace.
76. Krajský soud proto i tuto žalobní námitku v celé její obsáhlosti zamítl.

Zavinění

77. Žalobce se rovněž v podané žalobě zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až
dne
13.
7.
2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017
do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne
13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.

78. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
79. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
80. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
81. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavec 3,

kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

82. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
83. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Sankce – nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení

84. Dále žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
85. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstaly druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu.
86. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „(...) zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlednutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“
87. Zásadní otázkou tak v posuzované věci je, zda a jakým způsobem se žalovaný vypořádal či nevypořádal s tím, zda přistoupí nebo nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.

88. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení
§ 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobu mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle ustanovení § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).
89. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku stanoví, že soud k mimořádném snížení trestu odnětí svobody přistoupí za splnění několika podmínek: 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné;
a 2) že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
90. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže
a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
91. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
92. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující.
93. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného resp. správního orgánu I. stupně nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
94. V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49). Bylo by možné

uvažovat toliko o aplikaci ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z tohoto benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt.

95. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

96. Žalobce rovněž namítal absenci zjištění formy zavinění řidiče. Správní orgány netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Krajský soud podotýká, že předmětem řízení byl přestupek provozovatele vozidla a nikoliv přestupek řidiče. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek je sice podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35).

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

97. Žalobce namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti.
98. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*
99. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
100. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.

101. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Umístění stacionárních obousměrných měřičů rychlosti vozidel v Hustopečích, okr. Břeclav, určení míst měření rychlosti“ ze dne 24. 4. 2017, ze kterého vyplývá, že ulice Nádražní v Hustopečích byla určena jako místo pro měření rychlosti MP pomocí stávajících stacionárních radarů. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktárnímu jednání došlo na této ulici.
102. Z uvedeného je zřejmé, že jednání blíže neustanoveného řidiče bylo zjištěno pomocí stacionárního radaru, který měřil rychlost v konkrétním bodě, a to na ulici Nádražní v obci Hustopeče. Ze správního spisu žádným způsobem nevyplývá, že by se v souzené věci jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož podstatou je měření průměrné rychlosti vozidel, která projedou určitým předem definovaným měřicím úsekem v určitém časovém intervalu. Je proto zcela bezvýznamná argumentace žalobce vztahující se k úsekovému měření, zejména, že žalobce nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel, jelikož k úsekovému měření v daném místě vůbec nedocházelo. Soud sice obecně souhlasí s tím, že existence neoznamovaných a neoznačených kamer pro účely úsekového měření může být problematická z hlediska ochrany osobních údajů, nicméně jelikož v tomto případě byla rychlost vozidla změřena stacionárním radarem, nikoli úsekovými kamerami, je argumentace žalobce v tomto ohledu nepřipadná. S ohledem na vše výše uvedené proto soud i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Příkaz nabytí právní moci

103. Žalobce rovněž rozporoval, že příkaz, kterým bylo řízení zahájeno, nabytí právní moci, jelikož proti němu nebyl řádně podán odpor, respektive odpor podala neexistující právnická osoba, tudíž tento odpor nemohl vyvolat právní účinky.
104. Dle ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu platí, že si „(ú)častník (...) může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“ Podle uvedeného ustanovení záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc. Účastník řízení tak může udělit plnou moc k zastupování ve správním řízení jak osobě fyzické, tak osobě právnické; podmínkou je, aby měl zmocnitel i zmocněnec svéprávnost.
105. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí k otázce podání odporu neexistující právnickou osobou uvedl: „Dne 01.09.2017 obdržel Městský úřad Hustopeče písemné podání s označením dop/8555/17/61, v němž bylo uvedeno, že obviněný podává odpor ve výše nadepsané věci. Přílohou tohoto podání byla kopie plné moci ze dne 30.05.2017, udělená účastníkem řízení zmocněnci Asociaci pro poskytování právní ochrany z.s. (...). Z důvodu neuvedeného identifikačního čísla asociace, či jiných identifikačních údajů, nebylo možné z výše uvedené plné moci určit, ve kterém rejstříku je zapsána, proto ji správní orgán dne 07.09.2017 vyzval k odstranění těchto nedostatků. V reakci na výzvu správního orgánu obdržel správní orgán dne 26.09.2017 písemné podání, ve kterém asociace uvádí, že dosud v žádném rejstříku zapsána není, neboť stále nedošlo ke vzniku spolku a že za ni bude jednat pan V. Z. (...) jakožto pověřený člen spolku, přičemž žádá, aby mu bylo doručováno na adresu (...). Vzhledem k tomuto vyjádření, správní orgán zaslal dne 29.09.2017 účastníku řízení výzvu, ve kterém mu sdělil,

že asociace, kterou zplnomocnil k zastupování v tomto řízení, není zapsána v žádném rejstříku, tudíž nemá právní osobnost, přičemž mu stanovil lhůtu k možnému vyjádření svého stanoviska k uvedenému sdělení. Účastník řízení této lhůty nevyužil, z čehož vyplynulo, že chce být nadále zastoupen asociací potažmo pověřeným členem spolku. Správní orgán (...) v souladu s ustanovením § 150 odst. 3 správního řádu, včasným podáním odporu zrušil příkaz ze dne 23.08.2017 (...) a pokračoval v řízení o přestupku.“

106. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že skutkově i právně obdobnými případy, v nichž vystupuje stejný advokát (Mgr. Václav Voříšek), přičemž žalobní/kasační námitky jsou založeny na stejné argumentaci, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Vyjádřil se přitom zcela jednoznačně k argumentaci žalobce stran účinnosti zastupování Asociací (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018 – 41, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 1 As 265/2018 – 33, či ze dne 6. 4. 2020, č. j. 6 As 231/2019 – 35).
107. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018 – 41, dospěl k závěru: „(...) Na základě obsahu správního spisu a výše uvedeného je zřejmé, že úmyslem jak stěžovatele, tak Š. Š. jako předsedkyně Asociace bylo, aby odpor proti příkazu podala Asociace v pozici stěžovatelovy zástupkyně. Takto označený a doručený odpor skutečně podán byl, což zakládá pouze fakticitu podání, tedy jeho uskutečnění v reálném světě. S ohledem na nedostatek procesní způsobilosti Asociace takové podání učinit k němu však nebylo možno přiblížit, neboť bylo od počátku neplatné a nemohlo vyvolávat jakékoliv právní účinky. Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy správně posoudili, že na odpor podaný Asociací je nutno hledět, jako by vůbec nebyl podán. To však nijak neodporuje tomu, že jeho odesílatelem byla právě zmíněná Asociace, a to prostřednictvím své předsedkyně, která je způsobilá tuto právnickou osobu na základě stanov zastupovat. Z takového jednání však nemůže být v procesněprávní rovině zavázána sama (oproti § 127 větě druhé občanského zákoníku), neboť z obsahu podaného odporu nijak neplyne, že by jej činila svým jménem a na svůj účet jako fyzická osoba odlišná od zástupkyně stěžovatele.“
108. Krajský soud však neopomněl, že v tomtéž rozsudku však Nejvyšší správní soud současně poznamenal: „V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* neměl ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný povinnost posuzovat subjekt podaného odporu tak, aby to pro stěžovatele bylo výhodnější. Pokud si tedy stěžovatel za svou zástupkyni zvolil právnickou osobu nedisponující právní osobností, a tedy i možností v jeho prospěch činit platná právní jednání, nemůže po správních orgánech požadovat, aby následně za subjekt právně jednající v jeho prospěch považovaly jinou osobu, která procesní způsobilostí disponuje.“
109. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že správní orgány nemají povinnost posuzovat subjekt podaného odporu a následně na to navazujícímu odvolání tak, aby to bylo pro žalobce výhodnější, čímž však nevyvrátil, že by správní orgány tento postup vyloženě uplatnit nesměly. A správní orgán I. stupně zcela ve prospěch a v zájmu žalobce posoudily podaný odpor jakožto podané k tomu zmocněnou osobou, neboť žalobce k tomuto postupu jednoznačně projevil vůli.

110. Krajský soud v tomto ohledu konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu se zásadami správního řízení, když Asociaci, za kterou podala odpor Š. Š. jakožto její předseda, přípisem ze dne 5. 9. 2017 upozornil, že Asociace nemá právní osobnost, přičemž požadoval sdělení, kdo je oprávněn za Asociaci jednat, aby této osobě bylo doručováno. Šárka Šupová následně sdělila, že touto osobou je V. Z. Správní orgán I. stupně rovněž vyrozuměl žalobce, že Asociace nemá právní osobnost a stanovil mu lhůtu 5 dnů k vyjádření, kým chce být nadále zastupován. Rovněž byl žalobce poučen o tom, že v případě nereagování na výzvu bude mít správní orgán I. stupně za to, že chce být nadále zastoupen Asociací, avšak vzhledem k výše uvedenému budou písemnosti doručovány X, který je oprávněn za tuto instituci jednat. Žalobce však na tuto výzvu nikterak nezareagoval, tudíž správní orgán I. stupně řádně dovodil, že má žalobce nadále zájem být v řízení Asociací, respektive jím pověřeným členem spolku, zastoupen.
111. Správní orgán I. stupně měl nepochybně možnost takto podaný odpor neakceptovat, ale výše naznačeným postupem dal žalobci prostor pro uplatnění jeho práv. Žalobce dal podpisem předložené plné moci nepochybně najevo, že chce být v řízení zastoupen právě jím zvolenou Asociací, která však zmocněncem být nemohla. Správní orgán I. stupně tedy tímto způsobem zhojil vadu, přičemž byl žalobce o této skutečnosti řádně a srozumitelně informován a mohl se k tomuto postupu vyjádřit, případně projevit svůj nesouhlas s akceptací podaného odporu.
112. Správní orgány tudíž jednaly toliko ve prospěch projevené vůle žalobce samotného, který chtěl být jím zmocněným subjektem (byť v té době neexistujícím) zastupován. Správní orgány této žádosti žalobce vyhověly.
113. Pokud správní orgány postupu žalobce nad rámec svých zákonných povinností v jeho prospěch vyhověly a dále v řízení postupovaly způsobem, který žalobce projevil, nelze přenášet případná negativa s tím spojená na správní orgány, nýbrž jde odpovědnost za veškeré další úkony v řízení čistě za samotným žalobcem, neboť to byla on, kdo projevil vůli být v řízení zastupován neexistujícím subjektem, Asociací. I tato námitka byla tudíž vyhodnocena jako nedůvodná.

Nedostatečný popis skutku

114. Žalobce dále zastával názor, že popis skutku ve výroku byl nedostatečný, neboť nebylo identifikováno vozidlo, kterým měl být údajný přestupek spáchán, zejména tzv. tovární značka. Registrační značku nepovažoval žalobce za dostatečné určení vozidla.
115. Krajský soud v souladu se vyjádřením žalovaného naopak považoval identifikaci vozidla prostřednictvím registrační značky za zcela dostatečnou a nevzbuzující pochybnosti. Žalobce ostatně ani v žalobě nenamítal, z jakého důvodu rozporuje identifikaci daného vozidla pouze pomocí registrační značky. Ze spisové dokumentace, konkrétně z fotodokumentace zachycující vytýkané přestupkové jednání, je přitom zřejmé, že tovární značkou daného vozidla bylo BMW, přičemž žalobce se mohl s touto skutečností seznámit v průběhu úkonu seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ke kterému se však nedostavil. Byť správní orgány neimplementovaly tuto informaci do výroků svých rozhodnutí, nezpůsobila tato skutečnost neúplnost či nezákonnost jejich rozhodnutí, neboť vozidlo žalobce bylo identifikováno zcela řádně skrze registrační značku.

Podpis neoprávněnou osobou a porušení zásady přímosti dokazování

116. Žalobce dále namítal, že prvostupňové rozhodnutí podepsala H. Ř., aniž by bylo zřejmé, jakou funkci v úřadu zastává, a to u podpisové doložky vedoucí odboru dopravy
Mgr. P.. Dle žalobce nebyla H. Ř. oprávněna rozhodnutí podepsat a učinit, jedná se tedy o rozhodnutí nezákonné. Ve věci byla dle žalobce porušena zásada přímosti dokazování, neboť rozhodnutí učinila H. Ř., ačkoliv ve věci nebyla oprávněnou úřední osobou a neprováděla dokazování.
117. Krajský soud v obsahu správní dokumentace ověřil, že obsahuje záznam o určení oprávněné osoby ze dne 23. 8. 2017, ze kterého vyplývá, že oprávněnou úřední osobou byla
Bc. S. Č. jakožto referent státní správy a samosprávy. Oprávněnou úřední osobou k podpisu rozhodnutí a usnesení byla určena Mgr. D. P., vedoucí odboru dopravy, a v době její nepřítomnosti jmenovaný zástupce, H. Ř..
118. Z prvostupňového rozhodnutí poté vyplývá, že jej vyhotovila oprávněná úřední osoba Bc. S. Č., a rozhodnutí bylo dále podepsáno Mgr. P., vedoucí odboru dopravy, která byla k podpisu určena a oprávněna. Krajský soud tedy ověřil, že v případě prvostupňového rozhodnutí nedošlo k žádnému pochybení, neboť správní orgán I. stupně, resp. oprávněná úřední osoba, postupoval zcela v zákonných mezích. Bc. S. Č., která byla oprávněnou úřední osobou, a která po celou dobu správního řízení toto vedla
a mj. v jeho rámci prováděla dokazování, řádně vypracovala prvostupňové rozhodnutí, avšak nebyla oprávněna toto rozhodnutí podepsat, což je obvykle vyhrazeno pro vedoucí daných odborů státních orgánů, kterých byla v tomto případě Mgr. P., která tak rovněž učinila.
119. Krajský soud má za to, že ze strany žalobce došlo k mýlce, neboť v žalobě odkazoval na situaci, která nastala u rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2017, č. j. MUH/100829/17/142, kterým správní orgán I. stupně prvotně rozhodoval o vytýkaném přestupku provozovatele vozidla (žalobce), avšak toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2018, č. j. JMK 21149/2018. Z tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně skutečně vyplývá, že jej vypracovala Bc. Č. jakožto oprávněná úřední osoba, avšak rozhodnutí následně nepodepsala Mgr. P., avšak H. Ř.. Ta však měla k tomuto úkonu plné oprávnění, neboť dle výše zmíněného záznamu o určení oprávněné osoby byla určena jako oprávněná úřední osoba k podpisu rozhodnutí a usnesení určení v době nepřítomnosti Mgr. P.. Byť tedy toto zrušené rozhodnutí správního orgánu I. stupně není předmětem nynějšího soudního přezkumu, uzavírá krajský soud, že ani v tomto případě nedošlo k žádnému pochybení správního orgánu I. stupně, neboť bylo rozhodnutí vypracováno i podepsáno oprávněnou úřední osobou
dle do spisu založeného záznamu o určení oprávněné úřední osoby. K tomu lze pouze poznamenat, že žalobce by byl s touto skutečností nepochybně srozuměn, kdyby využil své možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.
120. Ani této žalobní námitce tak krajský soud nemohl přisvědčit.

**Nepodepsání rozhodnutí odvolacího orgánu oprávněnou úřední osobou ve stejnopisu
doručovaném zmocněnci žalobce**

121. Žalobce dále namítal, že elektronická verze napadeného rozhodnutí musí obsahovat i uznávaný elektronický podpis oprávněné úřední osoby. Napadené rozhodnutí je však opatřeno uznávaným elektronickým podpisem Bc. X a nikoliv Mgr. F., který se pod rozhodnutí podepsal jako vedoucí oddělení dopravně-správních agend. Žalobci tedy bylo dle jeho názoru doručováno rozhodnutí, které není řádně podepsáno a nemá tak právních účinku.
122. Podle ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“).
123. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016 – 69, k této problematice uvedl: *„Smyslem tohoto ustanovení je především zabránit anonymitě výkonu veřejné správy a posílit postavení účastníka řízení tím, že účastník řízení má v každém okamžiku řízení možnost zjistit, kdo je v jeho věci oprávněn činit v řízení úkony. To mu také umožní posoudit případné vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci a případně namítat její podjatost (viz § 14 správního řádu). Z judikatury přitom vyplývá, že i v případě, že by v rozporu s § 15 odst. 2 správního řádu prováděla ve správním řízení úkony jiná než oprávněná úřední osoba, tedy osoba, které by nesvědčilo oprávnění podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověření vedoucím správního orgánu, neznamenalo by to automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. I pokud by určitá osoba s vědomím správního orgánu jednala za správní orgán s účastníkem řízení a účastník by se domníval, že jedná s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto jednání za správní orgán s ohledem na zásadu dobré správy (viz § 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo, a to se všemi důsledky, které z tohoto jednání pro správní orgán vyplývají (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1018/2014). Písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí (viz § 69 odst. 1 správního řádu). Není v rozporu s § 15 správního řádu, pokud určená oprávněná úřední osoba s účastníkem projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu, tedy osoba s vrcholnou odpovědností za jeho chod. Nejedná se totiž o rozhodnutí úředních osob, nýbrž o rozhodnutí správního orgánu a záleží na něm, jaké organizační opatření v tomto směru učiní.“*
124. Ve správním spisu žalovaného je založen záznam o určení oprávněné úřední osoby ze dne 8. 8. 2018, dle kterého byly za oprávněné úřední osoby v daném řízení určeny mj. Mgr. F. a Mgr. Bc. X.

125. Napadené rozhodnutí poté bylo podepsáno jak Mgr. F. jakožto vedoucím dopravně správních agend odboru dopravy žalovaného, tak rovněž Mgr. Bc. X jakožto oprávněnou úřední osobou, která ručila za správnost rozhodnutí. V této písemné formě s vlastnoručními podpisy obou oprávněných úředních osob byly poté stejnopisy napadeného rozhodnutí zaslány jak samotnému žalobci, tak rovněž Asociaci.
126. Pouze v případě V. Z., zmocněnce žalobce, byl stejnopis napadeného rozhodnutí zasílán žalovaným do datové schránky zmocněnce žalobce, tj. elektronicky, přičemž u podpisu oprávněné úřední osoby Mgr. F. byla uvedena doložka „v.r.“ a doložkou „Za správnost vyhotovení“, u které bylo jméno oprávněné úřední osoby Mgr. Bc. X, přičemž bylo rozhodnutí opatřeno uznávaným elektronickým podpisem Mgr. Bc. X.
127. Dle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.
128. Podle ustanovení § 69 odst. 3 správního řádu, pokud se má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy „otisk úředního razítka“.
129. K problematice absence podpisu na správním rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 – 90, přičemž vycházel mimo jiné z rozsudků zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54 (publ. pod č. 199/2004 Sb. NSS), a ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 – 82, a uvedl, že *„absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí, které je doručováno účastníkům, je třeba na jedné straně pokládat za formální vadu, na straně druhé však tato vada za situace, kdy součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí a je třeba pouze zkoumat, zda jde o vadu, která měla vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci.“* Je tedy nutné, aby doručované správní rozhodnutí nevyvolalo u účastníka řízení pochybnosti či nejasnosti. Musí být proto především zřejmé, který orgán rozhodnutí vydal, jak rozhodl a v jaké věci rozhodl. Absence jiných náležitostí, jako je uvedení data, čísla jednacího či připojení podpisu oprávněné úřední osoby, je sice vadou rozhodnutí, nicméně se jedná o formální vadu, u které se v každém jednotlivém případě posuzuje, zda mohla způsobit nezákonnost správního rozhodnutí. O elektronické verzi rozhodnutí pak platí, že musí splňovat stejné náležitosti jako originál nebo stejnopis rozhodnutí podle § 69 odst. 1 a 2 správního řádu, s výjimkami uvedenými v § 69 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014 – 76).

130. Pro rozhodnutí v nyní projednávané věci je podstatná skutečnost, že originál rozhodnutí žalovaného ve správním spise obsahuje vlastnoruční podpis Mgr. F., jakož i Mgr. Bc. X, kteří byli oprávněnými úředními osobami, jak již bylo výše rozvedeno. Pokud by měl zmocněnec žalobce pochybnosti, že jemu doručované rozhodnutí žalovaného neobsahuje uznávaný elektronický podpis Mgr. F., měl možnost nahlédnout do správního spisu a seznámit se s originálem tohoto rozhodnutí. I kdyby tedy elektronickou verzi napadeného rozhodnutí podepsala jako oprávněná úřední osoba Mgr. Bc. X, nebyla to, vzhledem k uvedenému, vada, která způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť Mgr. Bc. X byla rovněž oprávněnou úřední osobou v daném řízení, odpovídala za správnost vyhotovení, a tedy odpovídala i za shodu elektronické verze s originálem rozhodnutí.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

131. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
132. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
133. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm

vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

134. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
135. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
136. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
137. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.